

båda sidorna om hst. Också detta namn ändrar Liljegren utan att antyda, att läsningen är en annan. Om namnet se Ög 77 och U 106.

Namnet *Gunnmundr* är också känt från västnordiskt område. »Egäntl. en sidoform till *Guðmundr*. Se Noreen, *Altschwedische Grammatik* s. 197» (Lind, *Dopnamn*, sp. 417). Burman inför **Kuthmunt** och Liljegren **Kupmunt**.

Formen **fupor** är anmärkningsvärd. Det är att märka, att den har tre avvikelser från den normala formen **fapur**: **u** i rotstavelsen, **o** i ändelsen och **ɳ** i stället för **r**. Särskilt det sista är egendomligt och kan säkerligen icke riktigt återge ett uttal. Under sådana förhållanden är det högst tvivelaktigt, om man får fästa något större avseende vid rotstavelsens **u**. Det kan bero på ristarens allmänna osäkerhet i beteckningen eller på en omkastning av de båda vokaltecknen (**fupor** i st. f. **fopur**) vid återgivandet av en förskrift. Det finns emellertid i runinskrifterna ett antal former, som synas återge ett uttal med ljudlagsenligt u-omljud av *a*; jfr t. ex. U 32, 34, 341, Sö 115, 382. (Burman har **fathur**, Liljegren **fapur**.)

I F a 5 översättes inskriften: »Ericho et Svirus et Luno posuerunt saxum hoc in memoria Gun Mundi patris sui.» Carl Säve översätter (i *UFT*) enligt den av Liljegren »förbättrade» läsningen: »Erik och Sven och Duna (el. Tuna) satte denna sten efter Gudmund, sin fader.»

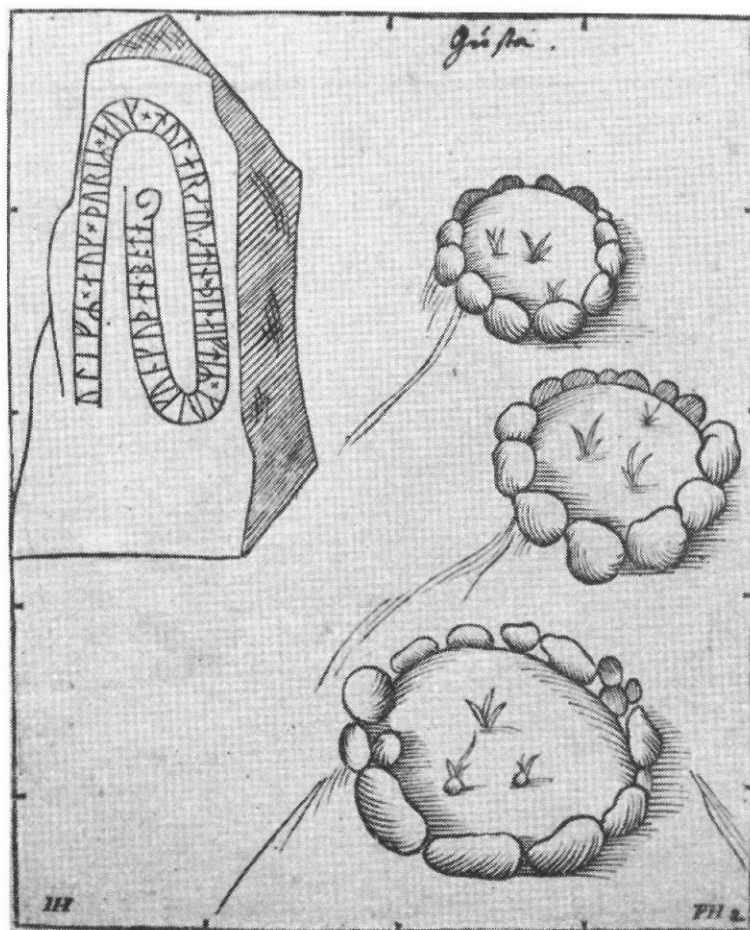

Fig. 236. U 235. Kusta, Vallentuna sn. Efter B 72.

235. Kusta, Vallentuna sn.

Litteratur: B 72, L 456. J. Hadorph, *Resejournal* (i: *Peringskiölds Monumenta* 3); J. Peringskiöld, *Monumenta* 3, bl. 165; *UFT* h. 3 (1873), s. 85.

Avbildningar: Peringskiöld och Hadorph, träsnitt (i: *Peringskiölds Monumenta* och B 72).

Runstenen, som länge varit försvunnen, har tydligen stått i ett gravfält. Hadorph anger (i sin »*Resejournal*»), att stenen står i »Kusta Tompt». På träsnittet i *Monumenta* finnes endast 50—42683. *Upplands runinskrifter*.

bläckanteckningen »Gusta», och därifrån tages överskriften i *Bautil*. Vid ett par tillfällen (1935, 36) har stenen eftersökts utan resultat.

Stenarten har sannolikt varit granit.

Höjd (ungefärlig efter skalan i *Bautil*) 1,50 m., ristningsytans bredd 0,50 m. Stenen har tydligen haft en avsevärd tjocklek.

Inskrift (enligt Hadorph och Peringskiöld):

ulifr × auk × þurir + auk × tula rstu · stin × þina aiftir × kuikun kupan · bota

Olæifr ok Þorir ok Tolla (Tola) ræistu stæin þenna æftir kuikun, goðan bonda.

»Olev och Tore och Tolla reste denna sten efter Gunnmund(?), en god bonde.»

Olæifr är ett tämligen vanligt namn i runinskrifter. På U 233 förekomma namnen *ÆilafR* och *OlafR*.

Om kvinnonamnet *Tolla (Tola)* se Sö 155.

Runorna 39—44 *kuikun* återger ett mansnamn. Vilket detta har varit är svårt att bestämma.

236. Lindö, Gullbron, Vallentuna sn.

Pl. 148.

Litteratur: B 67, L 460, D 2: 96. J. Bureus, F a 6 s. 171 n:r 44 (Rhezeliu), F a 5 n:r 445, F a 1 s. 99; M. Aschaneus, F b 18 s. 197; Ransakningarna 1667—84; J. Peringskiöld, Monumenta 3, bl. 167; R. Dybeck, Vallentuna socken 1860 (ATA), Berättelse för år 1867 (ATA); UFT h. 3 (1873), s. 85; E. Brate, Anteckningar 1904 (ATA), Svenska runristare (1925), s. 73; O. von Friesen, Upplands runstenar (1913), s. 65; S. Lindqvist, Jarlabankesläktens minnesmärken (i: Nordiska arkeologmötet 1922), s. 124 f.

Äldre avbildningar: Aschaneus, teckning (F b 18); P. Helgonius, träsnitt (i Peringskiölds Monumenta och B 67); Dybeck, D 2: 96; Brate foto 1904 (ATA).

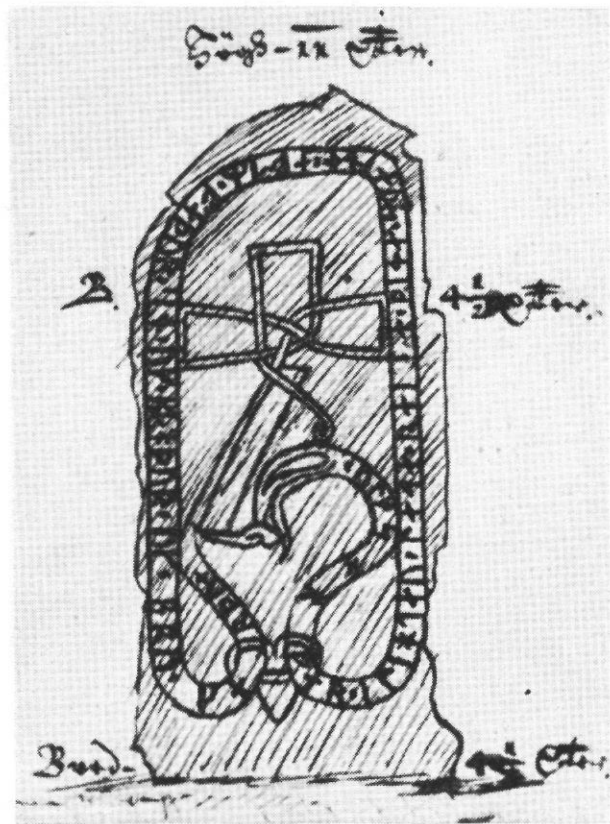

Fig. 237. U 236. Lindö, Gullbron, Vallentuna sn. Efter teckning av Aschaneus.

Runstenen står rest på norra sidan av landsvägen Vallentuna kyrka—Fresta kyrka, ungefär 100 m. V om infartsvägen till Lindönäs. Endast denna runsten står numera kvar vid Gullbron. Rhezelius anger i F a 6 platsen vara »Widh Guldbron nore ändan», och samma platsuppgift återfinnes i F a 5. Aschaneus: »Wid för^{de} Guldbron, Norra hörnet, åt Vallentuna kyrkia.»

I *Ransakningarna* meddelas: »På Lindöö ägor finnes en Platz Gulebroo kallat och straxt hoos 4 Runstenar på skrefne medh Runaskrift, der samma städes ähr och Häradtz Rätte platz.»

Dybeck skriver i sin »Årsberättelse» 1867: »Vid Gullbron funnos på 1600-talet fem runstenar, af hvilka Bautil upptager tre. Jag lyckades återfinna bara en — likväl den märkvärdigaste — djupt sunken i vattninga ängen.» I *Sve-rikes runurkunder* omtalar han: »Denne i flere afseenden märklige sten är af mig nyligen återfunnen, sunken i dyiga ängen vid Gullbron på Lindö egor, samt å nyo rest på fast stengrund å samma ställe.» Vid Brates besök (1904) låg runstenen »i en grop», och »blott en del af ristningen»